

Kartą žmogus įkrito į šulinį ir negalėjo iš jo išsikapanoti. Netoliese vaikštinėjantis geraširdis žmogelis jam tarė:

- Man iš tikrųjų tavęs labai gaila. Užjaučiu.

Socialinis darbuotojas pasakė:

- Logiška, kad anksčiau ar vėliau kas nors čia gaus galą.

Dievobaimingas nusprendė:

- Tik blogiečiai krinta į šulinius.

Mokslininkas apskaičiavo, kaip žmogus atsidūrė šulinyje. Politikas, priklausantis opozicijai, įsipareigojo pareikšti nepasitenkinimą vyriausybe. Žurnalistas pažadėjo kitą sekmadienį išspausdinti žurnale poleminį straipsnį. Praktiškas vyriškis pasiteiravo, ar dideli šulinyje mokesčiai.

Liūdnuolis pasakė:

- Mano šulinys dar blogesnis.

Humoristas sukikeno:

- Išgerk kavos, ir nuotaika pasitaisys!

Optimistas tarė:

- Juk galėjo būti ir blogiau.

Pesimistas perspėjo:

- Įkrisi dar giliau.

Jėzus, pamatęs įkritusį žmogų, ištiesė ranką ir ištraukė jį iš šulinio.

Ko pasauliui labiausiai reikia? Truputėlį daugiau didžiadvasiškumo ir kuo mažiau godumo. Duoti šiek tiek daugiau ir reikalauti kuo mažiau. Truputį dažniau šypsofis ir rečiau maivytis. Kuo mažiau spardyti parpuolusįjį. Daugiau „mes“ ir mažiau „aš“. Truputį daugiau juoktis ir mažiau verkti. Truputį daugiau gėlių gyvenimo kelyje ir kuo mažiau – ant kapų.

**“Jis pasiėmė mūsų negales,
sau užsikrovė mūsų ligas.”**

Mt 8, 17

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Job 7, 1–4. 6–7; Ps 146, 1–6; 1 Kor 9, 16–19. 22–23

Psalms atliepas

Garbinkit Viešpatį! Jis gydo sužeistas širdis.

Evangelija pagal Morkų (1, 29-39)

Išėjęs iš sinagogos, Jėzus su Jokūbu ir Jonu iškart nuėjo į Simono ir Andriejaus namus. Simono uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuojau apie tai jam pasakė. Jis priėjęs pakėlė ją už rankos; karštis paliovė, ir ji galėjo jiems patarnauti.

Atėjus vakarui, kai saulė nusileido, pas Jėzų sugabeno visus ligonius ir demonų apstėtuosius; visas miestas buvo susirinkęs prie durų. Jis pagydė daugelį sergančių įvairiomis ligomis, išvarė daug demonų. Ir neleido demonams kalbėti, nes jie žinojo, kas jis.

Labai anksti, dar neprašytus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai mel-dėsi. Simonas ir jo draugai nusekė iš paskos ir, suradę jį, pasakė: „Visi tavęs ieško“. Jis atsakė: „Eikime kitur, į gretimus miestelius, kad ir ten skelbčiau žodį, nes tam esu at-ėjęs“. Ir keliavo po visą Galilėją, skelbdamas (žodį) jų sinagogose ir išvarinėdamas de-monus.

Evangelijos komentaras:

Ilgą, įtemptą, sekinanti Jėzaus diena. Nuo ryto iki vakaro, ir taip kasdien...

Petro uošvės ir kitų Kafarnaumo gyventojų pagydymas yra labai reikšmingas. Jėzus iš karto pasirodo žmonėms kaip tas, kuris išlaisvina iš skausmo, atliepdamas Senojo Tes-tamento teisią Jobo skundui, kad gyvenimas pats yra kančia, kuriai pasipriešinti nėra jokios prasmės. Kaip galima būtų išvengti tokio požiūrio? Kaip tikėti Dievo gerumu, kai nuolat esame persekiojami skausmo ir ligų? Netgi Dievo Žodis mums neduoda paprasto atsakymo ir visi mėginimai suprasti skausmą paprastai baigiasi nesėkme.

Jėzus, gydymas ligonius, parodo, kad Dievas nėra abejingas kančios slėpiniui, kad Jis dalijasi su mumis skausmu ir nuo jo išvaduoja. Juk iš tikrųjų, žmogui nėra tiek svarbu žinoti kančios priežastis. Jis tik paprasčiausiai nori išvengti kančios...

Morkus mums parodo dar vieną kančios pusę: Jėzus išgelbsti mus nuo kančių, kad mes galėtume tarnauti kitiems, tačiau drauge ir pati kančia suartina žmones, leisdama jiems patirti kitų meilę ir prisirišimą.

Kafarnaumo gyventojai stebėjosi, tiek girdėdami Jėzaus pamokslus, tiek matydami Jo atvirumą žmonių nelaimėms ir pastangas jiems padėti. Jėzus savo gyvenimą paskyrė žmonėms, pats save padarydamas dovana žmonėms.

Jėzaus pagalbos žmonėms paslaptis – tai malda, Jo ilgas nakties pokalbis su Tėvu, kuris suteikia išganytojui jėgų pakelti Jį supančias žmonių kančias, klausančiųjų nesupratimą ir apaštališko kelio vargus. Evangelija pasakoja, kad kuo daugiau tokių sunkumų Jėzaus kelyje pasitaikydavo, tuo dažniau ir tuo ilgiau Jis likdavo įsigilinęs į maldą.

Mes nieko nežinome apie tą Jėzaus maldą. Ji netapo ir niekada netaps surašyta maldaknyge, kuria gali pasinaudoti kiekvienas žmogus, stebuklingai atgaudamas jėgas, prarastas, kovojant su blogiu ir liga. Gal ir todėl taip dažnai nusiviliame ir tyliai skęstame toje neviltyje.

Iš tiesų, jėgas suteikianti malda nėra mūsų prašymų ar nusiskundimų sąrašas, ji nėra ir mūsų pastangos pasiekti kokį nors rezultatą. Jėzus liudija mums, kad malda – tai paslaptinis ir artimas susitikimas su Visagaliu Dievu, tai visą širdį persmelkianti tyła, suteikianti mums šviesos matyti savo gyvenimą tiesoje.

Tai nėra lengva... Mėginimai taip melstis ne kartą yra ne lengvesni, nei patiriamos kūno kančios. Pradžioje gali atrodyti, jog kalbamės su sienu, jaustis kvailai ir juokingai. Vienintelis būdas išgirsti Dievo balsą – tai atkaklus nusizeminimas, leidžiant Dievo Žodžiui prasibrauti pro tūkstančius mūsų minčių, mūsų įpročių, kol galiausiai viską apgaubia Jis.

**Laikino urnų saugojimas
religinėms bendruomenėms priklausančiuose statiniuose
REGLAMENTAS**

Dėl karantino apribojimų laidotuvių ceremonijoms dalis mirusiųjų artimųjų po kūno kremavimo neskuba laidoti urnos, bet nori ją saugoti iki karantino pabaigos, kuomet galės organizuoti išskilmingesnes laidotuves, sukviesdami gimines ir sulaukę užsienyje gyvenančių artimųjų. Neturėdami tinkamos saugojimo vietos jie dažnai kreipiasi patarimo ir pagalbos į dvasininkus.

Mirusiųjų artimieji skatinami kuo greičiau palaidoti urną, bet jei laidotuvės dėl objektyvių priežasčių atidedamos vėlesniam laikui, tai parapijos ar vienuolijos pagal savo išgales gali pagelbėti mirusiųjų artimiesiems laikydamiesi šio reglamento nuostatų.

1. Urnos laikino saugojimo vieta

Urna gali būti priimta saugojimui, jei bažnyčioje tam yra tinkama vieta.

Urna turi būti saugoma pagarbioje ir saugioje (t. y. rakinamoje) patalpoje.

Draudžiama urnos saugojimui naudoti bažnyčios pastato pagrindines navas, kuriose vyksta pamaldos. Taip bus išvengta urnos klaidingo tapatinimo su šventųjų relikvijomis ar aukų dėžutėmis.

Jei bažnyčia turi šoninę rakinamą koplyčią ar kitą saugią ir pagarbią patalpą, urnos gali būti saugomos ten.

Urnų saugojimui labiausiai tiktų kapinėse arba šventoriuose esančios atskiros koplyčios.

Artimieji turi teisę sutartu laiku apsilankyti urnų saugojimo vietoje ir pasimelsti už mirusiuosius.

Dėl laikino urnos saugojimo vietos tinkamumo parapijų klebonai tepasitaria su Kurija.

2. Urnos priėmimas ir atidavimas

Priimdama saugoti urną religinė bendruomenė prisiima ir atsakomybę, todėl su artimaisiais pasirašomas *Urnos priėmimo – perdavimo aktas* dviem egzemplioriais (po kiekvieną pasirašiusiai šaliai).

Kad nekiltų pavojaus supainioti urnas, ant urnos tebus mirusiojo žmogaus tapatybę nurodantis užrašas. *Urnos priėmimo – perdavimo akte* būtina nurodoma:

- Mirusiojo žmogaus vardas, pavardė, gimimo ir mirties metai;
- Preliminarus laikino saugojimo laikas;
- Urną atidavusio saugojimui žmogaus vardas, pavardė, adresas, telefono numeris.
- Urną turinčių teisę atsiimti bent dviejų asmenų vardai, pavardės, adresai ir telefono numeriai.

Urna atiduodama ją atsiimti turinčiam teisę asmeniui pateikus asmens tapatybę nustatantį dokumentą ir *Urnos priėmimo – perdavimo akto* antrąjį egzempliorių.

Pasirašius *Urnos atsiėmimo aktą* urna atiduodama ją atsiimti turinčiam teisę asmeniui.

3. Artimo meilės darbas

Urnos priėmimas laikinam saugojimui nėra paslauga, bet veikiau artimo meilės ir užuojautos šeimai veiksmas. Tad negalima reikalauti už tai kokio nors užmokesčio, nebent artimieji skirtų religinei bendruomenei auką.

Parapijos skelbimai

Vienybės su sergančiais diena

Ateinantį sekmadienį, vasario 14 d., minėsime Pasaulinę Ligonių dieną. Maldoje prisiminsime visus šiandien sergančius, gydytojus, žmones su negaliojimu, ir kiekvieną, linkėdami visiems sveiko gyvenimo.

Malda sergant: **Visagali Dieve, mielas dangaus Tėve, Tu sakei: „Šaukis manęs sunkią dieną, tai aš tave išlaisvinsiu, ir Tu pagarbinsi mane“. Todėl aš šaukiuosi Tavęs savo bėdoje. Nepalik manęs, vargšo žmogaus, vardan savo Sūnaus, mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus. Tenebūna man ši liga mirtina, bet padėk man pagal savo didįjį gailestingumą pasveikti ir garbinti bei šlovinti Tavo galią ir gailestingumą, kuri man parodei. Bet jei man būtų skirta mirti, tebūna Tavo šventoji valia, kuri visuomet geriausia. Išlaiyk mane tikėjime iki pabaigos, kad nebūčiau amžinai nuo Tavęs atskirtas. Priimk mane į savo karalystę vardan Tavo Sūnaus, mano Išganytojo Jėzaus Kristaus. Amen.**

Popiežiaus Pranciškaus katechezė Laiminimo malda

Biblijos pasakojime apie pasaulio sukūrimą Dievas palaimina gyvūnus, palaimina vyrą ir moterį, galiausiai palaimina šabą, poilsio ir gėrėjimosi kūrinija dieną. Pirmuosiuose Biblijos puslapiuose nuolat kartojami palaiminimai. Palaiminimas turi ypatingą jėgą, kuri lydi jį gavusį asmenį per visą gyvenimą, nuteikia žmogaus širdį leisti, kad Dievas jį atnaujintų.

Laiminti – tai linkėti gero, sakė popiežius. Kurdamas pasaulį Dievas matė, kad kiekvienas jo kūrinys buvo geras, o sukūręs žmogų ir apžvelgęs visą kūriniją, jis pasakė, kad visa tai buvo „labai gera“ (Pr 1, 31). Netrukus visas kūriniam Dievo suteiktas grožis ims keistis, taip pat ir žmogus pradės išsigimti, taps būtybe, mokančia skleisti blogį ir mirtį pasaulyje, tačiau niekas niekada negalės ištrinti to pirmojo, paties Dievo įspausto gėrio ženklo. Dievo palaiminimas yra pasaulio viltis. Dievas ir toliau mus myli, ir toliau mums linki gero.

Didysis Dievo palaiminimas yra Jėzus Kristus. Tai Jis yra amžinasis Žodis, kuriuo Tėvas mus palaimino, – Žodis, kuris tapo Kūnu ir buvo už mus paaukotas ant kryžiaus. Šv. Paulius skelbia: „Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje, mus išsirinkdamas jame prieš pasaulio sukūrimą, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje. Iš grynų meilės, laisvu savo valios nutarimu, jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti jam įsūniais savo malonės kilnumo šlovei“ (Ef 1, 3–6). Nėra tokios nuodėmės, kuri galėtų visiškai ištrinti kiekviename iš mūsų esantį Kristaus paveikslą. Jis gali būti mumyse pažeistas, bet niekas negali atimti iš mūsų Dievo gailestingumo. Nusidėjėlis gali ilgai klaidžioti klystkeliais, tačiau Dievas yra kantrus ir laukia, tikėdamasis, kad galų gale žmogaus širdis atsivers ir pasikeis. Dievas yra kaip geras tėvas ir kaip gera motina – niekada nenustoja mylėti savo vaiko, kad ir kaip labai jis klystų.

Biblijos palaiminimų žodžiai įgauna ypatingai stiprų skambesį, kai jie skaitomi kalėjime ar pataisos bendruomenėje, kai juos girdi žmonės, kuriems sakoma, kad, nepaisant jų rimtų paklydimų, Dievas ir toliau juos myli ir laimina. Net jei gyvenime suklydusį žmogų apleido artimieji, net jei nuo jų nusigrėžė giminaičiai, jis ir toliau yra Dievo vaikas. Kartais įvyksta stebuklas, šitie žmonės atgimsta. Tai įvyksta todėl, kad Dievo malonė perkeičia žmogaus gyvenimą. Dievas mus priima tokius, kokie esame, bet niekada mūsų nepalieka tokių, kokie buvome.

Bus daugiau.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORDBankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.